

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku I. W.
z udziałem W. U.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej I. W.
od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z 4 grudnia 2023 r., II Ca 3132/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca I. W. wywiódł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 4 grudnia 2023 r., wydanego w sprawie z udziałem W. U. o podział majątku wspólnego.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że „Sąd II instancji w sposób oczywisty naruszył przepisy wskazane w podstawach skargi”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez

konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Powyższe wymagania nie zostały spełnione. Skarżący poprzestał jedynie na odwołaniu się do zarzutów skargi, wymieniając nawet przepisów prawa, których naruszenie doprowadziło – w jego ocenie – do oczywistej zasadności, na którą się powołał.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie wykazał, jakie przepisy zostały jego zdaniem naruszone w sposób kwalifikowany, ani na czym to naruszenie polegało. Należy bowiem podkreślić, że o ile na etapie merytorycznego rozpoznawania skargi kasacyjnej badane są wszelkie podniesione w niej zarzuty, o tyle decyzja o przyjęciu skargi do rozpoznania jako oczywiście zasadnej musi opierać się jedynie na naruszeniach kwalifikowanych, czyli po pierwsze dostrzegalnych bez konieczności przeprowadzenia głębszej analizy, po drugie wpływających bezpośrednio na wadliwość wydanego rozstrzygnięcia. Nie każde bowiem naruszenie przepisów prawa prowadzi ostatecznie do wydania jaskrawie nieprawidłowego orzeczenia (zob. np. postanowienia SN z 28 lutego 2024 r., I CSK 1671/23; z 12 stycznia 2024 r., I CSK 97/23; z 27 października 2023 r., I CSK 4887/22).

Ponadto należy podkreślić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny stanowić oddzielną, w pełni samodzielną jednostkę redakcyjną. Każda z tych części skargi kasacyjnej odnosi się bowiem do

innego z dwóch etapów postępowania kasacyjnego, dla których przewidziano odmienny skład Sądu Najwyższego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu w składzie jednoosobowym, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania w składzie trzyosobowym, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Każdy z tych elementów musi być przez skarżącego wyodrębniony, oddzielnie przedstawiony i uzasadniony. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. np. postanowienie SN z 20 września 2022 r., I CSK 2402/22).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

[SOP]

r.g.